

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Sžd/18/2013
Identifikačné číslo spisu:	4013200363
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:4013200363.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Ľubici Filovej a JUDr. Judity Kokolevskej, v právnej veci žalobkyne: R. zastúpená: AK JUDr. CIMRÁK s. r. o., so sídlom Štefánikova 7, 949 01 Nitra, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Nitre, Krajský dopravný inšpektorát Nitra, Piesková 32, 949 01 Nitra, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo 04. apríla 2013, č.p. KRPZ-NR-KDI-SK-36/2013, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 05. septembra 2013, č.k. 26S/15/2013-31, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre z 05. septembra 2013, č.k. 26S/15/2013-31, p o t v r d z u j e .

Účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 05. septembra 2013, č.k. 26S/15/2013-3105 zamietol žalobu žalobkyne podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a náhradu trov konania jej nepriznal.

Z odôvodnenia vyplýva, že žalobkyňa sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-NR-KDI-SK-36/2013, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu v Nitre zo dňa 07.02.2013, č.p. ORPZ-NR-OD12-Pr-1352/2012, ktorým bola uznaná vinnou zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej „ZoP“) a bola jej uložená pokuta podľa § 22 ods. 2, písm. e) ZoP vo výške 40 € za nerešpektovanie vodorovného dopravného značenia „IP 17a“ a vyhlášky č. 9/2009 Z.z. s dodatkovou tabuľou „E13“ (platný doklad o zaplatení umiestniť viditeľne za predné sklo a ďalej sa riadiť prevádzkovým poriadkom parkovania).

Podľa krajského súdu bola pre uvedený prípad podstatnou správnymi orgánmi preukázaná skutočnosť, že žalobkyňa ignorovala dopravné značenia a pokyny a zastavila a stála na parkovacom mieste s

plateným státím bez toho, že by za parkovanie zaplatila. Túto skutočnosť nevyvrátila ani tvrdením, že parkovací automat bol zle kalibrovaný, že nie je jasné či subjekt určený na vyberanie parkovného je na to spôsobilý (chýba podpis štatutárneho orgánu na parkovacom poriadku a chýba splnomocnenie na vyberanie parkovného), resp. že v konaní nebolo preskúmané legálne osadenie dopravnej značky. Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správnych orgánov bol v medziach zákona o cestnej premávke i zákona o priestupkoch.

Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa včas odvolanie a žiadala, aby ho Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

V odvolaní vytýkala, že krajský súd sa nezaoberal nasledovnými otázkami:

- či parkovacie miesto, na ktorom žalobkyňa stála so svojim motorovým vozidlom je vo vlastníctve mesta Nitra a v dôsledku toho či ním zriadené Mestské služby Nitra sú oprávnené vyberať poplatok za parkovanie;
- že správny orgán neskúmal skutočné osadenie dopravnej značky v zmysle existujúcej projektovej dokumentácie, že neboli verejne prístupné informácie o parkovacom poriadku alebo že nie je jasné, kde možno nahlásiť poruchu parkovacieho automatu;
- rozporovanými ustanoveniami § 23 ods. 2 a § 25 ods. 1 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „ZCP“), a tieto nedal vyhodnotiť testom ústavnosti prerušením konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP.

Žalovaný správny orgán vo vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojom stanovisku o zákonnosti správneho rozhodnutia a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Námietky žalobkyne uvedené v odvolaní považuje za účelové, smerujúce k snahe vyhnúť sa právnej zodpovednosti za vedome spáchaný dopravný priestupok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 30. septembra 2015 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že žalobkyňa dňa 05.10.2012 parkovala s vozidlom Citroen C4, ev.č. NR-XXX EH na Piaristickej ul. v Nitre o 17,00 hod. v zóne označenej značkou „IP 17a“ a značkou „E 13“, t.j. s plateným státím bez platného parkovacieho lístka (vo vozidle bol umiestnený parkovací lístok z toho dňa s dobou platnosti len do 15,43 hod.). Mestská polícia Nitra, postupom podľa § 60 ods. 3 písm. d) ZoP, túto skutočnosť oznámila príslušnému ODI v Nitre dňa 27.8.2009, ako spáchanie dopravného priestupku (§ 3 ods. 2 písm. b/ a § 25 ods. 1 písm. o/ ZCP, § 22 ods. 1 písm. k/ ZoP).

Žalobkyňa odmietla vec doriešiť v blokovom konaní a odmietla sa vyjadriť do záznamu o podaní vysvetlenia k priestupku.

Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Nitre následne vydal rozkaz o uložení sankcie za priestupok pod č. p. ORPZ-NR-ODI2-1352/2012 zo dňa 07.11.2012, ktorý žalovaný dňa 04.04.2013, č.p. KRPZ-NR-KDI-SK-36/2013, potvrdil.

Žalobkyňa v čase napadnutia rozkazu odporom uviedla v zásade totožné námietky ako v žalobe, či v odvolaní proti rozsudku krajského súdu. Avšak vznesenú námietku ohľadom oprávnenia Mestskej služby Nitra vyberať parkovné v samotnej žalobe (predloženej Krajskému súdu v Nitre dňa 24.04.2013), nespojila aj s otázkou, či je parkovacie miesto vo vlastníctve Mesta Nitra. Takto formulovanú otázku

uviedla až v odvolaní proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu. Nemožno potom vytýkať krajskému súdu, že sa s uvedenou problematikou nevysporiadal podľa predstáv žalobkyne.

Žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 250b ods. 1 OSP). Po uplynutí lehoty už súd neprihliada na prípadne rozšírenie dôvodov žaloby, pretože ide o podanie urobené po lehote stanovenej zákonom (§ 250h ods. 1 OSP).

Z uvedených dôvodov odvolací súd k časti odvolania s ktorou žalobkyňa rozšírila žalobné námietky o otázku zistenia vlastníctva pozemku s vyznačením parkovacieho miesta - s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie § 250b ods. 1 OSP - neprihliadol.

Podľa § 2 ods. 1 ZoP, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 2 písm. s) a x) ZCP sa rozumie

s) stáť uvedenie vozidla do pokoja na dlhšie, ako je čas dovolený na zastavenie,

x) zastavením uvedenie vozidla do pokoja na čas nevyhnutne potrebný na urýchlené nastúpenie alebo na vystúpenie prepravovaných osôb alebo na urýchlené naloženie alebo na zloženie nákladu.

Podľa § 3 ods. 1 ZCP účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone.

Účastník cestnej premávky je ďalej povinný

b) poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

V zmysle § 23 ods. 2 ZCP pri zastavení a stáť je vodič povinný prednostne použiť parkovisko tak, aby neobmedzoval ostatných účastníkov cestnej premávky. Pri zastavení a stáť vodič je povinný čo najlepšie využiť parkovacie miesto a nesmie znemožniť ostatným vodičom vyjdenie z parkovacieho miesta. Rovnako nesmie zastaviť a stáť na mieste, kde by znemožnil vjazd a výjazd vozidiel. Ak sú na parkovisku vyznačené parkovacie miesta, vodič smie stáť len na nich.

V zmysle § 25 ods. 1 písm. o) ZCP, vodič nesmie zastaviť a stáť na platenom parkovisku, ak vozidlo nemá zaplatený poplatok za parkovanie.

Značka „IP 17a „ - Parkovisko - parkovacie miesta s plateným stáťím informuje o povinnom platenom parkovacom stáťí a označuje parkovisko, kde zastavenie a stáťie vozidiel je dovolené len za dodržania podmienok vyplývajúcich z použitej značky. Inak je vodičom vozidiel na takto označenom mieste zastavenie a stáťie zakázané.

„E 13“ - dodatkové tabuľky skupiny E spresňujú, dopĺňajú alebo obmedzujú význam zvislej dopravnej značky, pod ktorou sú na jednom stĺpiku alebo na inej nosnej konštrukcii umiestnené; ak sa tým nenaruší čitateľnosť zvislej dopravnej značky, možno nápisy a symboly vyznačiť priamo v spodnej časti príslušnej zvislej dopravnej značky.

Žalobkyňa, ako vodič motorového vozidla, bola účastníkom cestnej premávky a v zmysle zákona o cestnej premávke, vodič je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v zákone o cestnej premávke vždy, v každom čase (§ 3 ods. 1 cit. zákona), pokiaľ si to nevyžaduje situácia v cestnej premávke, čo v prejednávanej veci nebol prípad žalobkyne.

K rozporovaným ustanoveniam odvolací súd uvádza, že tieto v logickom kontexte bez akýchkoľvek pochybností usmerňujú vodičov na dodržiavanie pravidiel cestnej premávky zároveň aj na parkovisku. Je rovnako nesporné, že vodič, ktorý nezaplatí parkovné, nesmie na takto vyznačenom území zastaviť ani stáť. Logickým uvažovaním možno dospieť k záveru, že účastník cestnej premávky nebude sankcionovaný za to, že by po zaparkovaní motorového vozidla na mieste vyznačenom, nestihol

bezodkladne si zakúpiť parkovací lístok, ale za to, že ho vôbec nezakúpil a nepreukázal. Žalobkyňa v čase od 14.13 hod. do 15.43 hod. sa uvedeným logickým uvažovaním aj riadila o čom svedčí parkovací lístok založený do administratívneho spisu. Po uvedenom čase však následne, do 17.00 hod. už nevedela preukázať zaplatenie parkovného a pokiaľ jej konanie vyhodnotili správne orgány ako porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 22 ods. 1 písm. k) cit. zákona a za uvedený priestupok jej uložili pokutu vo výške 40 € podľa zákona o priestupkoch, nepochybili.

Pokiaľ mala žalobkyňa pochybnosti o aktuálnej kalibrácii automatu, resp. informácie o parkovacom poriadku nepovažovala za dostatočné, nič jej nebránilo v tom, aby tieto neodkladne nahlásila napr. dopravnému inšpektorátu so sídlom na totožnej ulici ako sa nachádzala parkovacia zóna alebo priamo do záznamu o podaní vysvetlenia k priestupku. Žalobkyňa však nič podobné nevykonala.

Pokiaľ žalobkyňa vidí porušenie zákona v tom, že krajský súd nevytkol správnym orgánom nedostatočné skúmanie skutočného osadenia dopravnej značky, odvolací súd dospel k záveru, že toto tvrdenie nie je dôvodné. Krajský súd nemal dôvod na uvedený postup, keďže z obsahu administratívneho spisu vyplýva vyjadrenie dopravnej inžinierky, (Záznam z 11.01.2013), ktorá potvrdila, že dopravné označenie na skúmanom mieste (Piaristická ulica) je umiestnené v súlade so zákonom.

Podľa § 250i ods. 1 OSP, pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Žalobkyňa návrhy na ďalšie dokazovanie ohľadom osadenia dopravnej značky uviedla až v odvolaní (doložiť LV a projektovú dokumentáciu) bez konkrétneho tvrdenia porušenia zákona správnymi orgánmi. Pre úplnosť veci odvolací súd uvádza, že žalobkyňou navrhnutý dôkazný prostriedok by pri takomto postupe mohol vyvolať právny účinok možno iba do budúcnosti, ale pre predmetné priestupkové konanie je právne irelevantný. Navyše zo žiadneho ustanovenia ZCP nevyplýva právomoc súdu, aby posudzoval vhodnosť a účelnosť osadenia príslušnej dopravnej značky. Týmto postupom by súd konajúci v správnom súdnictve zasiahol do právomoci príslušných správnych orgánov (pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31.marca 2010, sp. zn. 2Sžo/255/2009).

Aj odvolací súd dospel k záveru, že námietky žalobkyne nie sú dôvodné, keďže dokazovanie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu a náležite vyhodnotené, a preto podľa § 250i ods. 2 OSP nepovažoval za potrebné rozšíriť dokazovanie. Tu poukazuje na judikatúru EŠLP (rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999), z ktorej vyplýva právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Taktiež ani podľa nálezů Ústavného súdu (I.US 402/08, I.US 342/2010) sa nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania (žalobca) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ktorý by neprivodil účastníkovi priaznivejší výsledok.

Pokiaľ žalobkyňa vytýka krajskému súdu, že sa nedostatočne vysporiadal s ustanoveniami ZCP a konanie neprerušil podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) OSP na účely preverenia veci testom ústavnosti, potom je potrebné uviesť, že žalobkyňa takto požiadavku v žalobnom návrhu opäť neformulovala. S poukazom na § 23 ods. 2 a § 25 ods. 1 písm. o/ iba uviedla že, cit.: „ zákon č. 8/2009 Z.z. o priestupkoch“ (nie je jasné, ktorý zo zákonov mala v skutočnosti na mysli) „.....si vzájomne odporuje...navrhujeme, aby sa súd zaoberal aj zákonnosťou tohto zákona v súlade s Ústavou....a dal túto zákonnosť aj preskúmať“. Rovnako neuviedla v čom konkrétne vzhládla poškodenie svojich práv, keďže ako už bolo vyššie uvedené, za totožných zákonných podmienok využila svoje právo parkovať na vyhradenom mieste a bez akýchkoľvek výhrad rešpektovala aj povinnosť za určený parkovací čas (do 15.43 hod.) aj zaplatiť.

Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 53/2010 k povinnosti všeobecného súdu prerušiť

konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP uviedol, že k porušeniu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne rozhodnutie v danom prípade môže dôjsť len v prípade, ak všeobecným súdom zvolený procesný postup [neakceptovanie návrhu sťažovateľa podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP] dosiahne takú intenzitu, ktorá ovplyvní rozhodnutie vo veci samej.

Je zrejmé, že krajský súd sa bezprostredne nezaoberal otázkou dôvodnosti prerušenia konania, avšak ku korektnosti posudzovania veci patrí, že táto v žalobnom návrhu absentuje.

Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými podstatnými žalobnými námietkami a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobkyne, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Námietky žalobkyne nepovažoval ani odvolací súd za relevantné a spôsobilé spochybniť ustálený záver. Z vyššie citovaných ustanovení nepochybne vyplýva zákaz platiaci pre každého vodiča zastaviť a stáť na platenom parkovisku bez zaplatenia. Parkovisko, kde svoje vozidlo zaparkovala žalobkyňa, bolo označené dopravnou značkou IP-17a a žalobkyňa o tom nemala, ako vyplynulo z jej správania sa, žiadne pochybnosti.

Logickým výkladom ustanovenia § 25 ods. 1 písm. o/ZCP nemožno dôjsť k inému záveru ako k tomu, že každý vodič, ktorý chce stáť s vozidlom na parkovisku (akomkoľvek, bez ohľadu na jeho vlastníctvo) označenom dopravnou značkou IP-17a, je povinný v zmysle § 3 ods. 2 písm. b) ZCP uposlúchnuť pokyn z tejto značky vyplývajúci, teda môže tu zastaviť a stáť len vtedy, keď za tento úkon aj zaplatí. Odvolací súd uvádza, že súčasťou siete pozemných komunikácií sú napr. aj účelové komunikácie, ktoré môžu byť vo vlastníctve právnických či fyzických osôb - čo však neznamená, že na týchto komunikáciách neplatia žiadne pravidlá cestnej premávky (pozri rozsudok NS SR, sp. zn. 1Sžd/19/2011 zo dňa 14. februára 2012).

Žalobkyňa neuviedla v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov vyvrátili. Jej odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobkyni vzhľadom na jej neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému priznanie trov konania zákon neumožňuje.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.